

Sygn. akt I C 735/15 upr.

na rozprawie dnia 24 marca 2016 roku

za powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. nikt się nie stawił, pełnomocnik prawidłowo zawiadomiony.

Pozwany G. K. nie stawił się mimo należytego powiadomienia go o terminie rozprawy, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności i nie składał wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kazimierz Firlej
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Boczek

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2016 roku w Suchej Beskidzkiej

sprawy z powództwa **(...) Sp. z o.o. z siedzibą w S.**

przeciwko G. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. kosztami postępowania obciąża powoda.

Sygn. akt I C 735/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt I C 735/15

W pozwie wniesionym w dniu 24 czerwca 2015 r. (k. 2, k. 10), powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. wniosła o zasądzenie od pozwanego G. K. kwoty 1.637,29 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jak również kosztów procesu w wysokości 30,54 oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu (k. 11-13), strona powodowa podała, iż wierzytelność dochodzona od pozwanego wynika z umowy pożyczki nr (...), zawartej z pozwanym w dniu 19 lutego 2015 r., na mocy której powód przelał na rachunek bankowy pozwanego kwotę 900,00 zł. Strony uzgodniły spłatę pożyczki w 4 ratach miesięcznych, termin zapłaty ostatniej raty mijał w dniu 20 czerwca 2015 r. Całkowita kwota do spłaty wynosiła 1.576,00 zł, na którą

składały się: kwota przekazana pozwanemu powiększona o umowne oprocentowanie- 938,11 zł, prowizja- 135,00 zł, koszt ustanowienia zabezpieczenia- 502,89 zł. Wskazana umowa została zawarta za pośrednictwem formularza zamieszczonego na stronie internetowej. Warunkiem udzielenia pożyczki było zapoznanie się z regulaminem świadczenia usług drogą elektroniczną, którego akceptacja wyrażała się poprzez dokonanie przelewu na kwotę 1 zł przez pożyczkobiorcę, co pozwany wykonał. Po dokonaniu na rzecz pozwanego przelewu kwoty pożyczki, powód wysłał pozwanemu dwa podpisane przez siebie egzemplarze umowy pożyczki, z których jeden pozwany miał podpisać i odesłać w ciągu 5 dni od ich otrzymania. Pozwany jednak nie odesłał powodowi podpisanego egzemplarza. Pomimo upływu terminu i kilkukrotnych wezwań do zapłaty, pozwany pożyczki nie spłacił. Na dochodzoną przez powoda kwotę składają się: kwota 1.576 zł z tytułu pozostałej do zapłaty części kwoty pożyczki wraz z opłatami związanymi z udzieleniem pożyczki (938,11 zł + 135,00 zł + 502,89 zł), kwota 41,00 zł z tytułu kosztów pism i upomnień oraz kwota 20,29 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczone od dnia wymagalności poszczególnych rat do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Postanowieniem z dnia 16 lipca 2015 r. (k. 5) Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie, sygn. akt VI Nc-e 1155874/15, wobec uznania braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał niniejszą sprawę do tut. Sądu.

Pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności i nie składał wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. prowadzi działalność gospodarczą między innymi w zakresie udzielania konsumentom pożyczek drogą elektroniczną przez sieć Internet. W celu uzyskania pożyczki od powoda, osoba fizyczna będąca konsumentem musi dokonać rejestracji na stronie internetowej powoda, a następnie ją potwierdzić przez dokonanie przelewu na rachunek bankowy powoda kwoty 1,00 zł. W tytule przelewu pożyczkobiorca ma wskazać, iż akceptuje w całości treść Regulaminu i umowy pożyczki z powodem.

Dowód: Regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną w zakresie udzielania pożyczek osobom fizycznym (k. 32-39), odpis KRS nr (...) (k. 44-45).

Na gruncie niniejszej sprawy powód wywodził swoje roszczenie o zapłatę kwoty 1.637,29 zł od pozwanego G. K., wskazując jako podstawę swojego roszczenia umowę pożyczki z dnia 19 lutego 2015 r., która miała zostać zawarta na wniosek pozwanego złożony drogą elektroniczną w dniu 19.02.2015 r., a na której to umowie brak jest podpisu pozwanego jako ewentualnego pożyczkobiorcy. Brak jest również jego podpisu na pozostałych formularzach: umowy dodatkowej z dnia 19 lutego 2015 r. oraz harmonogramie spłat pożyczki. Wskazane dokumenty wraz z formularzem informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego powód nadał na adres pozwanego. Wskazane dokumenty nie zostały przez pozwanego podpisane ani odesłane powodowi.

Dowód: niepodpisane formularze: umowy pożyczki Nr (...) (k. 19-20), umowy dodatkowej (k. 21), harmonogramu spłat pożyczki (k. 22), formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego (k. 23-24), dowód nadania (k. 25), wniosek o udzielenie pożyczki (k. 27).

W dniu 19 lutego 2015 r. powód dokonał przelewu kwoty 900,00 zł na rachunek bankowy pozwanego.

Dowód: potwierdzenie przelewu (k. 26).

Powód skierował do pozwanego dwa wezwania do zapłaty.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 10.04.2015 r. wraz z dowodem nadania (k. 28-29), wezwanie do zapłaty z dnia 04.05.2015 r. wraz z dowodem nadania (k. 30-31).

Powód poniósł opłatę ryczałtową za dostęp do informacji z Biura Informacji Gospodarczej InfoMonitor S.A. w wysokości 5.547,30 zł.

Dowód: faktura z dnia 04.03.2015 r. (k. 40), potwierdzenie przelewu (k. 41).

Dokonując analizy przedłożonego przez powoda wydruku formularza rejestracji (k. 42- 43), który został powołany na okoliczność spełnienia warunku udzielenia pożyczki, akceptacji warunków umowy pożyczki oraz woli uzyskania przez pozwanego pożyczki, Sąd doszedł do wniosku, iż nie ma on związku z niniejszą sprawą, bowiem już sama podana w dokumencie „data złożenia wniosku” to 13 czerwca 2014 r., zaś wysokość pożyczki została wskazana na kwotę 400,00 zł., a jej wypłata miała nastąpić w dniu 20 czerwca 2014 r. Powyższe okoliczności świadczą o tym, iż wskazany wydruk nie dotyczy umowy pożyczki z dnia 19 lutego 2015 r., z której powód wywodzi swoje roszczenie, wobec czego Sąd uznał, iż wydruk ten nie ma dla rozstrzygnięcia sprawy istotnego znaczenia, stąd dowód ten został pominięty.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 339 § 1 i 2 k.p.c. , sąd wydając wyrok zaoczny przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Na podstawie przedłożonych do sprawy przez powoda dokumentów, Sąd powziął uzasadnioną wątpliwość w zakresie okoliczności, czy pozwany rzeczywiście zawarł z powodem umowę pożyczki, z której powód wywodzi swoje roszczenie.

Jak stanowi przepis art. 720 § 1 i 2 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem (§ 2).

Z kolei, zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r.- o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2014 r., poz. 1497 j.t., z późn zm.), przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Stosownie do treści ust. 2 tego przepisu, za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki. Natomiast, w myśl art. 29 ust. 1 wskazanej ustawy, umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Należy przyjąć, iż wskazany przepis zastrzega formę jedynie do celów dowodowych (por. kom. do art. 29, [w:] Ofiarski Z., Ustawa o kredycie konsumenckim. Komentarz, opubl.: LEX, 2014). Nadto, należy zgodzić się ze stanowiskiem, że jeżeli umowa o kredyt konsumencki przybiera postać umowy pożyczki, art. 29 ust. 1 in principio tej ustawy, stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 720 § 2 k.c. (por. kom. do art. 29 wskazanej ustawy, [w:] Czech T., Kredyt konsumencki. Komentarz., LexisNexis, 2012, źródło: LEX).

Z kolei, przez umowę zawartą na odległość w rozumieniu art. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 30 maja 2014 r.- o prawach konsumenta (Dz.U. z 2014, poz. 827, z późn. zm.), należy rozumieć umowę zawartą z konsumentem w ramach zorganizowanego systemu zawierania umów na odległość, bez jednoczesnej fizycznej obecności stron, z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy łącznie.

Jednocześnie, godzi się wskazać, iż ciężar udowodnienia faktów istotnych z punktu widzenia dochodzonego roszczenia, w tym przede wszystkim istnienia stosunku zobowiązaniowego, z którego powód wywodzi swoje roszczenie, spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Z procesowego punktu widzenia ciężar dowodu spoczywa więc na powodzie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1971 r., II PR 313/69, OSN 1970, nr 9, poz. 147; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2010 r., II CSK 297/10 , LEX nr

970074). Reguły dowodzenia w procesie cywilnym zawiera również art. 232 k.p.c. Stanowi on w zdaniu pierwszym, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W ocenie Sądu, strona powodowa w niniejszym procesie nie zdołała wykazać w stopniu uzasadniającym uwzględnienie powództwa wystąpienia wszystkich faktów przemawiających za słusnością dochodzonych od pozwanego pretensji, a przede wszystkim samego faktu istnienia stosunku zobowiązaniowego, opartego o wskazaną umowę pożyczki. Na podstawie przedłożonych przez powoda do sprawy dokumentów nie sposób przyjąć ponad wszelką wątpliwość, iż pozwany wyraził wolę zawarcia umowy pożyczki z powodem. W tym zakresie, wskazać należy, iż jak wynika z przedłożonych do akt sprawy dokumentów oraz z samych twierdzeń powoda, pozwany nie podpisał egzemplarzy umowy, które zostały nadane na jego adres ani ich powodowi nie zwrócił. Nadto, sam fakt nadania na adres pozwanego wskazanych egzemplarzy umów nie dowodzi jeszcze, iż egzemplarze te zostały mu doręczone (brak zwrotnego potwierdzenia odbioru). Wątpliwości Sądu budzi zatem brak podpisanej przez pozwanego umowy, która potwierdzałaby okoliczność złożenia przez pozwanego określonego oświadczenia woli w zakresie związania się umową pożyczki. Sam przelew środków na rachunek bankowy pozwanego nie prowadzi bowiem do zawarcia umowy pożyczki, albowiem jest to czynność jednostronna. Aby doszło do zawarcia umowy pożyczki muszą zostać złożone zgodne oświadczenia woli przez dwie strony umowy. Powód, zdaniem Sądu nie zdołał wykazać, aby pozwany takie oświadczenie woli złożył, bowiem przedłożone do sprawy dokumenty budzą w tym zakresie uzasadnione wątpliwości. Nadto, przedłożony przez powoda wydruk z systemu (k. 42-43), mający stanowić potwierdzenie dokonania przelewu rejestracyjnego przez pozwanego, a tym samym dowód na to, iż pozwany spełnił warunek udzielenia pożyczki, zaakceptował warunki tej umowy oraz wyraził wolę uzyskania pożyczki, najprawdopodobniej dotyczy zupełnie innej umowy niż ta, na którą powołuje się powód. Świadczy o tym wskazanie w niej zupełnie innych dat oraz kwoty pożyczki. Stąd, przyjęcie wskazanych okoliczności nie było możliwe.

Jedynie na marginesie wskazać należy, iż wątpliwości Sądu budziła również wysokość dochodzonego pozwanym roszczenia. Powód bowiem, oprócz żądania zasądzenia kwoty niespłaconej pożyczki wraz z odsetkami domagał się również zasądzenia kwoty 502,89 zł z tytułu zabezpieczenia oraz kwoty 41,00 zł z tytułu kosztów pism i upomnień, które miały zostać wysłane w dniach: 30.03.2015 r., 10.04.2015 r. oraz 04.05.2015 r. Tymczasem, do pozwu powód załączył jedynie dwa wezwania do zapłaty z dnia 10.04.2015 r. oraz 04.05.2015 r., a zatem nie wykazał, iż rzeczywiście poniósł koszty wysłania trzech pism w dochodzonej przez siebie wysokości. Co więcej, godzi się wskazać, iż w przypadku umów zawieranych z konsumentami niedopuszczalne jest umieszczanie w treści umowy postanowień przewidujących obciążenie dłużnika kosztami poszczególnych czynności windykacyjnych zgodnie z ryczałtowym cennikiem znajdującym się w umowie lub w ogólnych warunkach umów. Zastrzeżenie w umowach z konsumentami rażąco wygórowanych opłat za poszczególne czynności windykacyjne jest bowiem sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz rażąco narusza interesy konsumenta. W konsekwencji klauzule takie zostały uznane za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. i wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zob. pozycje: 978, 1955 i 1956 rejestru). Zaznaczyć przy tym trzeba, że na podstawie art. 479⁴³ k.p.c. prawomocny wyrok, będący podstawą wpisania postanowienia umownego do rejestru klauzul niedozwolonych, ma skutek wobec osób trzecich, co oznacza, że jest skuteczny także w stosunku do wszystkich innych przedsiębiorców, którzy stosują wzorce umowne o zbliżonej treści. W konsekwencji, nawet w razie uznania powództwa co do zasady, ustalenie w umowie pożyczki opłaty za wysłanie wezwania do zapłaty w wysokości 18,00 zł, byłoby bezskuteczne w stosunku do pozwanego na podstawie art. 385¹ § 1 k.c. Odnosząc, z kolei, rozważania do kwestii żądania kwoty 502,89 zł z tytułu kosztów zabezpieczenia, w ocenie Sądu, powód nie zdołał wykazać, iż rzeczywiście taki koszt poniósł. Wprawdzie powód przedłożył do akt sprawy fakturę z dnia 04.03.2015 r. oraz potwierdzenie przelewu opłaty ryczałtowej/ dostępowej na rzecz Biura Informacji Gospodarczej InfoMonitor S.A., jednakże nie przedłożył do sprawy żadnego dokumentu, który uzasadniałby przyjęcie, że powód rzeczywiście wystąpił o udzielenie informacji w odniesieniu do osoby pozwanego.

Należy również wskazać, iż na gruncie niniejszej sprawy zostały spełnione wszystkie przesłanki do wydania wyroku zaocznego, o których mowa w art. 339 § 1 i 2 oraz art. 340 k.p.c.. Pozwany bowiem nie stawiał się na posiedzenie

przeznaczone na rozprawę, pomimo należytego powiadomienia go o terminie rozprawy, nie żądał przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność oraz nie składał wyjaśnień ani ustnie, ani na piśmie.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku zaocznego.

W pkt. 2 sentencji wyroku zaocznego, uwzględniając wynik postępowania, Sąd na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. orzekł o kosztach postępowania.